

REBECCA
SERLE

Ennust-
merkit

Suomentanut Eeva Parviainen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos *Expiration Dates*
First Atria Books hardcover edition March 2024

Copyright © 2024 Rebecca Serle
Published by arrangement with Ulf Töregård Agency, AB.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Sivun 7 lainaus: Elizabeth Gilbert: *Omaa tietä etsimässä*. Suomentanut Taina Helkamo.
Otava 2007.

Sivun 45 lainaus: Enobarbus William Shakespearen teoksessa *Antonius ja Kleopatra*,
1. näytös, 2. kohtaus. Suomentanut Paavo Cajander. SKS 1895.

ISBN 978-951-1-49739-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

J:lle. Vihdoinkin.

Kerro totuus, kerro totuus, kerro totuus.

- ELIZABETH GILBERT

Luku 1

Paperilla lukee pelkkä nimi: Jake. Neljä kirjainta luonnonvalkoisella, mustareunaisella kirjepaperilla ilman mitään lisätietoja. Viesti on silti merkittävä. Se tuntuu painavalta kädessäni.

Löydän ulko-oven ali sujutetun paperiarkin, kun olen lähdössä illalliselle. Ravintolaan, jossa tapaan viestin perusteella miehen, jonka kanssa vietän loppuelämäni. Tätä ei ole koskaan ennen tapahtunut. Toisaalta ei kai niin voisikaan tapahtua kuin kerran elämässä.

Ravintola on West Hollywoodissa, sopivasti kotikulmillani. Haluan yleensä valita ravintolan itse. Jos viestilappu saapuu vasta myöhään, vaikkapa jälkiruuan aikana, ja siinä lukee esimerkiksi vain kaksi tuntia, pääsen lopettelemaan tapaamisen nopeasti.

Los Angelesin kesä on lopuillaan, ja lämpiminäkin päivinä lämpötila laskee illalla pariinkymmeneen asteeseen. Tuuli on alkanut yltyä ja muistuttaa kaikesta, mitä syksy tuo tullessaan. Suin hiuksiani vielä nopeasti samalla, kun nousen ravintolan portaat ylös ja avaan oven.

"Hei, Daphne!" emäntä tervehtii. Gracias Madre on rentotunnelmainen vegaaninen meksikolaisravintola Melrose Avenuella, ja emäntä tuntee minut nimeltä. Hänen nimensä on Marissa, ja satun tietämään, että hän työskenteli aikaisemmin baarimikkona The Pikey -nimisessä paikassa Sunset Avenuella ennen kuin se suljettiin. "Tulitkin ensimmäisenä. Haluaisitko istua odottamaan?"

Ravintola on kaunis. Baarialue levittäytyy suurelle ja vilkkaalle patiolla rakennuksen sivustalla. Joka puolella on ruukuissa kasvavia puita, ja lasikupuiset kattolamput luovat lämpimänkeltaista valoa terrakottalaatoitukselle, jonka kuviointi muistuttaa hunajakennaa.

Minua hermostuttaa, enkä minä koskaan hermoile. Ylläni on musta halterneck-toppi ja levikset. Neonväriset korkkarit. Jos olisin saanut tietää aikaisemmin, olisin todennäköisesti valinnut toisenlaisen asun, jotain hieman romanttisempaa, nämä kun ovat kuitenkin elämäni viimeiset ensitreffit, mutta olin jo ehtinyt pukeutua, joten näillä mennään.

"Sopii", vastaan Marissalle. "Ihana haalari", lisään ja osoitan hänen farkkuasuaan. Itse en voisi koskaan käyttää mitään vastaavaa, mutta hänelle se sopii täydellisesti.

"Löysin tämän siitä vintage-kaupasta Melroselta. Kiitos vinkistä."

"Tosi retro", totean, kun lähdemme kävelemään. "Sieltä voi tehdä hyviä löytöjä."

West Hollywoodissa on monia kierrätysmuotiliikkeitä, mutta Wasteland on niistä paras. Kirppareiden kiertäminen on yksi harvoista harrastuksistani.

Marissa jättää minut pöytään, ja otan puhelimen laukusta. Sain pöydän ravintolan takaosasta, ja sieltä näkee hyvin koko salin.

Olen saanut viestin äidiltäni Debralta. *Hei, kulta! Näitkö lähettämäni kuvat?* Äitini on harrastajavalokuvaaja, joka keskittyy ikuis-tamaan lähinnä juutalaisten kotitalouksien mezuza-ovikoteloita.

Toisin sanoen en ole katsonut kuvia.

Sitten on viesti vuokranantajaltani Mikelta, joka kyselee, kävi-
vätkö puutarhurit tänään. Vastaan emojiilla - vastaus on jälleen kiel-
tävä. Sitten seuraa joukko ilmoituksia ryhmästä, jonka olen vaien-
tanut: opiskelukaverit viestittelevät jotain Morganin polttareista. En
ole nähnyt puoliakaan heistä yli kymmeneen vuoteen. Kumma, että
minut on ylipäättään kutsuttu.

Lopuksi on vielä viesti eksältäni Hugolta (kerron sitten myö-
hemmin): *No?*

Ei ole vielä tullut, vastaan, ja sitten: Pääsin juuri pöytään.

Mietin, pitäisikö kertoa, että lapussa luki ensimmäistä kertaa pelkkä nimi, mutta päätän sitten olla mainitsematta sitä. Olen tapaamaisillani sielunkumppanini, ja se tuntuu sellaiselta asialta, joka pitäisi kertoa kasvotusten tai vähintään puhelimessa. Aivan liian monista tärkeistä asioista puhutaan nykyään muutaman sanan pituisilla tekstiviesteillä.

Käydäänkö myöhemmin yksillä? Tapaan Natalien Craig'sissa, mutta siinä ei pitäisi mennä yli kahdeksaan.

Yritän muistella, kuka Natalie taas olikaan. Tyttö, jonka Hugo tapasi joogassa? Vai se Bumble-deitti?

Katsotaan.

Lasken puhelimen alassuin pöydälle.

Odotan viisi minuuttia, sitten kymmenen. Tilaan juotavaa, tuunatun margaritan drinkkistalalta. Siinä on kuulemma agaavea ja savustettua jalapenoa. Juoma tuodaan nopeasti, ja se on suolaista ja kirpeää.

Mies on myöhässä. Ei paras mahdollinen alku, mutta pystyn elämään asian kanssa. Viitisen vuotta sitten, niihin aikoihin kun Hugo ja minä erosimme, päätin alkaa saapua joka paikkaan ajoissa. Olen onnistunut pysymään päätöksessäni suhteellisen hyvin, Los Angelesin liikenteestä huolimatta. Täytyy vain opetella elämään kaupungin rytmissä. Esimerkiksi iltapäivällä ei kannata yrittää päästä Brentwoodista West Hollywoodiin. Wilshire Boulevardilla on aina tietöitä Westwood Boulevardin risteyksen tienoilla - kannattaa siis kiertää Sunset Avenuen kautta. Hitain mutta kaunein reitti Malibuun kulkee taasen San Vincente Boulevardilta Seventh Streetin kautta Pacific Coast Highwaylle.

Puhelimeni kilahtaa. Äidiltä on tullut jälleen uusi viesti: pelkkä kysymysmerkki.

Vanhempani asuvat Pacific Palisadesin alueella, Los Angelesia halkovan valtatie 405:n tuolla puolen. Palisades on oma idyllinen maailmansa: uudemmat talot ovat kuin suoraan Cape Codilta, ja

alueelta löytyy myös ostoskeskus, jossa juhlapyhien hehkuttaminen on viety vähän liian pitkälle. Lisäksi alue on suurin piirtein niin kaukana minusta kuin saman kaupungin rajojen sisällä ylipäättään voi olla.

Tosi hienoja! viestitän äidille avaamatta sähköpostia. Viime viikolla hän tuuttasi koko Dropboxini täyteen kuvia seurakuntansa rabbista kiusallisen vähissä vaatteissa puutarhajuhlissa. Mietin, pitäisikö äidille selittää, ettei hänen tarvitse kuvata pelkästään juutalaisuuteen liittyviä aiheita vain siksi, että hän rakastaa kulttuuriaan ja valokuvausta, eikä juutalaisen identiteetin ole mikään pakko nivoutua lähtemättömästi yhteen valokuvaajaidentiteetin kanssa, mutta lopulta päätän olla sanomatta mitään. Se vaatisi enemmän kuin kaksi tekstiviestiä, ja haluan keskittyä kunnolla tähän hetkeen.

Olla läsnä.

Kolmekymmentäkolme vuotta, kuusi merkityksellistä parisuhdetta, neljätkymmenetkahdet ensitreffit ja yksi pitkä viikonloppu Pariisissa.

Tähän se kaikki on johtanut. Ensimmäinen lappu ilman aikarajaa.

”Daphne?”

Nostan katseeni ja näen miehen, joka ei ole kovin paljon minua pidempi ja jolla on harmaantuvat ruskeat hiukset ja rusehtavan vihreät silmät. Kauluspaita ja farkut, kädessä yksi punainen ruusu.

”Hei”, sanon ja olen nousemaisillani tervehtiäkseni häntä... miten? Pitäisikö halata? Istun takaisin alas.

Jake ojentaa ruusun minulle. Hän puhuu miellyttävällä ja tutunoloisella äänellä. ”Näitä myytiin ulkona, ja ajattelin hyvittelä sitä, että olen vartin myöhässä.”

Hän hymyilee, ja hänen silmäkulmiinsa ilmestyy naururypyjä.

”Ihan oikein”, tokaisen ja otan ruusun vastaan. ”Mikä sinulla kesti?”

Jake pudistaa päätään ikään kuin sanoakseen, että arvaa vain. ”Kuinka paljon meillä on aikaa?” hän kysäisee.

Katson häntä oikein kunnolla, nyt kun hän on viimein todellinen, lihaa ja verta, ja istuu minua vastapäätä. Syntymämerkki leuan alla, pisama vasemman silmän vieressä. Haluan nähdä joka ikisen pikkuisen yksityiskohdan, joista koostuu oikea ihminen – juuri tämä ihminen, minun ihmiseni.

”Paljon”, vastaan. ”Meillä on vaikka kuinka paljon aikaa.”

Luku 2

Kaikki alkoi postikortista viidennellä luokalla. Olin juuri tullut kotiin jalkapalloharjoituksista ja löysin kortin koulupöydältäni, hartaasti luetun *Jessica Darling* -kirjani päältä.

Seth: kahdeksan päivää. Kortissa oli maisemakuva Pasadenasta. Iso kaupunki ja kirkkaita valoja. Mitä ihmettä?

Näytin korttia vanhemmilleni ja kysyin: ”Mistä tämä tuli?”

He eivät tienneet. Heillä oli niihin aikoihin aina kiire. Äitini työskenteli juutalaisessa avustusjärjestössä ja isäni länsirannikosta vastaavana myyntipäällikkönä uutta vedensuodatusjärjestelmää valmistavassa firmassa. Firma meni nurin viisi vuotta myöhemmin, ja isäni siirtyi joksikin aikaa lääkealalle ennen kuin jäi kokonaan eläkkeelle. Vanhempani olivat aina eläneet säästeliäästi, eivätkä taloustilanteen ylä- ja alamäet tuntuneet heidän rauhassaan samalla tavalla kuin monilla muilla. Siltä se ainakin minusta aina vaikutti. Elimme ihan mukavasti. Käsitin vasta paljon myöhemmin, että vanhempani tekivät useita ratkaisevia valintoja, joiden ansiosta he tulivat toimeen ja onnistuivat olemaan elämäntä yllä varojensa kaupungissa, joka kannustaa kaikkia pitämään yllä vaurauden kulissia. Asuimme halutun alueen pienimmässä talossa, koska niin kotitaloutemme kuului erinomaisen julkisen koulun hallintopiiriin. Äidilleni kodin puitteilla ei ollut niin väliä, kunhan pihalla oli tilaa kunnan kukkamaalle. Hänen ruusunsa

ovat legendaarisia, ja Etelä-Kaliforniassa ne kukkivat maaliskuusta lokakuuhun.

"Kuka on Seth?" isäni kysyi. Hän seisoi lieden ääressä kuullottamassa sipulia. Isä on aina ollut tasavertainen kumppani ruuanlaitto- ja siivousrintamalla. Kun isäni vanhemmat aikoinaan muuttivat Yhdysvaltoihin, isoisäni perusti pienen kosher-puodin, jossa tarvittiin koko perheen työpanosta, ja isäni oppi jo varhain kantamaan kortensa kekoon niin myyntitiskin kuin tiskipöydänkin ääressä.

Mietin isän kysymystä. Tunsin kyllä yhden Sethin. Hän oli vuotta ylemmällä luokalla Brentwoodin koulussa. Häinkin pelasi jalkapalloa, ja olimme usein kentällä samaan aikaan. Joskus, jos treenien jälkeen oli tarjolla ylimääräinen pullo sinistä Gatoradea, Seth antoi sen minulle. En pitänyt sinisestä Gatoradesta – mielestäni se oli ainoa väri ja maku, jota tuli välttää, koska se värjäsi suun iljettävän violetiksi – mutta pidin siitä, kun Seth antoi pullon minulle.

"Ehkä yksi poika jalkiksesta."

Isä kääntyi ja osoitti minua paistinlastallaan. "Aloita siis siitä."

Seuraavana päivänä harjoitusten jälkeen tarjolla ei ollut sinistä Gatoradea. Päätin tehdä itse aloitteen.

"Hei, Seth."

Seth oli pitkä ja sinisilmäinen, ja hänellä oli pisamaiset kasvat ja punainen tukka.

"Hei."

"Lähetitkö tämän?" Työnsin Pasadena-postikortin hänen nenänsä eteen.

Hän katsoi sitä ja sanoi: "En. Outoa."

"Miten niin?"

Seth näytti aidosti hämmentyneeltä. "No, se on postikortti."

En itsekään tiedä, miten niin säkenöivästä keskustelusta päädyttiin siihen, että Sethistä tuli ensimmäinen poikaystäväni, mutta niin siinä vain kävi. Hän pyysi minua jäätelölle, ja sitten seurustelimme viikon ja yhden päivän. Erosimme yhteisestä sopimuksesta. Tulimme paremmin toimeen kavereina.

Siitä minä sen jälkeen aina tiesin. Joskus tieto tuli postikortissa, joskus irtolappusessa, kerran jopa kiinalaisen onnenkeksin sisältä paljastuvassa ennustuksessa. Joskus viesti tuli sen jälkeen, kun olin jo tavannut pojan tai miehen, joskus taas juuri ennen – tai, kuten Hugon tapauksessa, kuusi viikkoa ensitapaamisesta. Joka tapauksessa lappu sisälsi aina saman oleellisen tiedon: tarkan ajan, jonka viettäisin kunkin kumppanin kanssa.

Paitsi tietenkin tänä iltana, jolloin lapussa ei lukenut minkäänlaista eräpäivää.

”Onko margarita hyvää?” Jake kysyy. ”Itse pidän enemmän vodka- kuin tequiladrinkeistä.”

Votkaa. Mielenkiintoista. ”Ihan hyvää”, vastaan ja kallistan päätäni. ”Aika tulista.”

Jake nauraa. ”Yritätkö saada oloni tukalaksi? Kendra kertoi, että teet niin joskus.”

”En yritä. Tuntuuko tämä sitten tukalalta?”

Jake katsoo minua suoraan. ”Vähän.” Hän kakistaa kurkkuaan ja on kuin suoristaisi olematonta solmiota. ”Mutta kyllä minä kestäen.”

Päädyin treffeille Jaken kanssa kollegani Kendran kautta. Tai oikeastaan entisen kollegan. Työskentelen menestyvän elokuva-tuottajan assistenttina. Pomoni lukeutuu niihin elokuvateollisuuden näkymättömiin taustavaikuttajiin, joista suurin osa ihmisistä ei ole koskaan kuullutkaan mutta joka on ollut mukana tekemässä suunnilleen kaikkia elokuvia, joista kukaan on koskaan kuullut. Hänen nimensä on Irina, ja Kendra on edeltäjäni.

”Sinun pitäisi tavata ystäväni Jake. Kolmekymmentäviisivuotias ja melko tuore sinkku, muttei liian tuore. Hänkin työskentelee viihdealalla”, Kendra sanoi, kun olimme lounaalla The Grovessa, los-angelesilaisessa ulkoilmaostoskeskuksessa, joka on kuin elämänmakuisen perhe-elokuvan pittoreski kulissi. Joulun aikaan siellä kiertää tonttujuna, pääsiäisenä päivystäjä jättimäinen pääsiäispupu ja vuoden ympäri on avoinna pieni huvimaja, joka on kuin suoraan *Gilmore Girlsin* lavasteista. Joka puolella on aina tuikkivia koriste-

valoja, ja suihkulähteen vesisuihkut tanssivat Sinatran kappaleiden tahdissa. Jompikumpi meistä ehdotti joskus vitsinä lounasta The Grovessa, mutta sitten siitä muodostui nopeasti perinne. Rakastamme Cheesecake Factoryn kahvilaa.

"Näyttelijä?" kysyin Kendralta.

"Tv-kanavapomo."

"Tylsää."

"Ei, vaan vakaa ja aikuinen mies", Kendra totesi ja sujautti ranskanperunan suuhunsa. "Kivannäköinenkin."

"Toisin sanoen ei seksikäs."

"Ei se sitä tarkoita. Kyllä kivannäköinenkin voi olla yhtä kuin seksikäs."

"No voi se tarkoittaa söpöä, mutta ehdottomasti ei seksikästä."

"Ei seksikkäiden kanssa kannata mennä naimisiin."

Arvelin, että saisin joka tapauksessa tietää ennemmin tai myöhemmin, oliko Kendran ystävä Jake se oikea vai ei.

"Hyvä on sitten", sanoin. "Saat sopia treffit."

Nihkeä suhtautumiseni ei johtunut siitä, ettenkö haluaisi mennä joskus naimisiin tai ylipäätään päätyä vakavaan suhteeseen, mutta asia ei yksinkertaisesti ollut minun vallassani. Jokin minus- ta riippumaton voima oli aina päättänyt asioista puolestani, oli se sitten maailmankaikkeus, kohtalo tai jonkinlainen ihmissuhteiden määrääjoista vastaava kosminen organisaatio. En vain ole niin kuin muut ihmiset. Elämäni noudattaa täysin erilaisia pelisääntöjä.

Jakekin päättää kokeilla margaritaa, ja tilaamme alkuun nachoja ja guacamolea. Pääruuaksi päädyimme palmunsydämistä tehtyihin "rapukakkuihin", sienifajitaksiin sekä kulholliseen riisiä, jossa on höysteenä reilusti korianteria varsineen päivineen.

"Pitäisikö ottaa vielä greippicevicheä?" Jake kysäisee.

"Jätetään väliin", vastaan. "Greippi ei ole minun juttuni."

Kun tarjoilijamme Marcus lähtee viemään tilausta keittiöön, Jake ottaa esiin pienen muistilehtiön.

"Anteeksi", hän sanoo. "Minulla on pakonomainen tapa kirjata ylös joka kerta, kun näen jollain Doc Martensit."

"Nyt lasket leikkiä."

Jake pudistaa päätään vihkonsa ylle kumartuneena. "Totta se on. Se alkoi tavallaan läpällä opiskeluaikoina, enkä koskaan pääsyt tavasta eroon."

"Koskeeko se kaikkia Doc Martens -merkkisiä jalkineita?"

Jake katsoo minua hyvin totisena. "Ei, vaan ainoastaan mustia maihareita."

Tyrskähdän naurusta ja olen tukehtua margaritaani. Limetti-mehun ja tequilan sekoitusta lentää ulos suustani ja kohti Jaken kasvoja. Näen, kuinka pisarat liitävät ilmassa, pienet molekyylit leijuvat kuin hidastetussa filmissä. Silmäni rävähtävät kauhusta ammолleen ja läimäytän kämmenen suulleni.

"Anteeksi."

Jake pyyhkäisee etusormellaan pisaran silmänsä alta. "Omapa oli vikani. Onhan se kieltämättä aika kummallinen tapa."

Ojennan hänelle lautasliinan. "Pidän kummajaisista."

Jake ottaa lautasliinan ja kuivaa sillä kasvojaan. "Taivaan kiitos, nimittäin ylimääräisten raajojen piilotteleminen on pidemmän päälle todella epämukavaa."

"Olet hassu", sanon. "Ihan totta, minulla on hauskaa."

Jake puristaa lautasliinan mytyksi, sulkee vihkonsa ja sujauttaa sen takaisin takataskuunsa. "Sama täällä."

Illallisen aikana meille selviää, että meitä yhdistää rakkaus Shakespeareen ja vihreisiin omenoihin mutta emme pidä punaisista Fuji-omenoista. Olemme molemmat yökukkujia.

"Aamuvirkkuja suositaan joka paikassa", Jake valittaa. "Työpai-koilla, kuntosaleilla, lähiruokatoreilla. Los Angelesissa jopa patikoi-jaa katsotaan vinoon, jos lähtee poluille aamuyhdeksän jälkeen."

Kohotan Jakelle lasiani. "Älä muuta sano!"

"Jossain pitäisi järjestää lähiruokatori aamu-unisille. Viimeisenä saapuville säästettäisiin kaikki parhaat tuotteet."

”Tuossa on oikeasti itua.”

”Niinpä.” Jake hymyilee. ”Viihdytkö muuten työssäsi?”

Jake juo toista margaritaansa, ja hänen poskensa alkavat punoitaa hieman. Hellyttävää. Siitä on aikaa, kun viimeksi kohtasin miehen, jolla ei ole viinapäätä.

Työni on oikeastaan sekoitus kaikenlaista. Se on kaoottista, aina välillä vähän toksista, hauskaa, raivostuttavaa ja ennen kaikkea joustavaa. Tismalleen samoilla sanoilla kuvailisin myös pomoani.

”Irina on vähän hullu”, kerron, ”mutta pidän hänestä. Tai pikemminkin kai tajuan häntä.”

”Kendra kertoi, että Irina pakotti hänet kerran poimimaan rusina-pähkinäsekoituksesta kaikki maapähkinät. Miksei hän vain ostanut pelkkiä maapähkinöitä?”

Kohautan harteitani ja vastaan: ”Irina tykkää sekoituksen ominaismausta. Et voi väittää, ettei se maistuisi erilaiselta.”

”Erotteletko sinä Irinalle maapähkinöitä?”

Nauran ja sanon: ”En todellakaan. Kendra käy yhä tekemässä sen hänen puolestaan.”

Totta puhuen Irinan oikut eivät enää tunnu minusta erityisen hulluilta. Viimeisten kolmen vuoden aikana olemme löytäneet yhteisen sävelen. Tiedän, että hänelle kelpaa aamukahvi mistä tahansa ketjuliikkeestä (Starbucksista tilataan kauramaito-misto, Coffee Beanista flat white kauramaidolla ja Peet’sistä musta kahvi höyrytetyllä kauramaidolla) ja että jääkaappi pitäisi periaatteessa täyttää pelkillä luomutuotteilla mutta hän ei oikeastaan välitä, vaikka joukkoon eksyisi ei-luomuakin. Irina pyrkii aina käyttämään bonuspisteitä vaihtaakseen lentolipun ylempään matkustusluokkaan, mutta jos varauksen yhteydessä ei ole takuita siitä, että korotuspaikka on lähtöpäivän tullen vapaana, tulee hänelle varata suoraan lippu bisnesluokkaan. Irinalla ei ole mitään aamupäiväksi sovittuja palavereita vastaan, mutta satun tietämään, että aamupalaverit eivät koskaan suju hyvin, ja tiedän myös, ettei Irina suostu majoittumaan hotelliin, jossa ei ole kuntosalia. Vastapainoksi

vaatimuksilleen ja oikuilleen Irina ei koskaan kysele mitään, jos haluan pitää perjantain vapaata tai tulen maanantaina töihin vasta yhdeltätoista.

Irinalla ja minulla on hollywoodilaisittain hyvin harvinaislaatuiset välit keskenämme: toimiva kahden naisen välinen suhde, jota ei pilaa edes työnantajan ja alaisen välinen valtdynamiikka.

"Irina on vain tarkka mieltymyksistään", selitän Jakelle. "Mutta niinhän me kaikki, vai mitä?"

Jake näyttää pohtivan vastaustaan tarkemmin kuin olisi mielestäni tarpeen. "Itse en sanoisi olevani kovinkaan tarkka tai nirso", hän toteaa lopulta.

"Etkö muka?"

"Olenko aistivinani pientä paheksuntaa?"

Nappaan kulhosta maissilastun ja kauhaisen sillä salsaa. "Pois se minusta."

"Kyllä vain, paheksut selvästi", Jake tokaisee. "Teit sen jutun kulmakarvoillasi."

"Minkä jutun?"

"No sen sellaisen jutun", Jake sanoo, osoittaa omien kulmakarvojen väliä ja kohottelee niitä vinhasti.

Nauraa tyrskähdän taas ja onnistun vetämään salsaa väärään kurkkuun. Juon nopeasti ison kulauksen vettä.

"No hyvä on, tietenkin paheksun", myönnän, kun olen saanut nielaistua.

"Tiesin sen", Jake huokaisee. "Mutta se ei haittaa niin paljon kuin voisi luulla."

"Miksei?"

Jake nojaa kyynärpäät pöytään ja kumartuu lähemmäs. "Koska luulen, että annat minun silti tutustua sinuun kunnolla."

Ajattelen määrääjatonta paperiarkkia laukussani.

"Et muuten selittänyt, miksi olit niin myöhässä."

"Autoni hajosi", Jake kertoo.

"Oletko tosissasi? Ei sellaista oikeasti tapahdu."

"Ai että auto hajoaa? Voin vakuuttaa, että sitä tapahtuu vaikka kuinka usein."

"Tyhjenkö autostasi sitten rengas kesken matkan tai jotain?"

"Ei, vaan kaasutin on sökö."

"En edes tiedä, mikä kaasutin on."

Yhtäkkiä Jake näyttää hyvin vaivaantuneelta, ja mielessäni käy, painostanko liikaa ja utelenko asioita, joiden pitäisi antaa olla. Auton hajoaminen on ilmiselvä tekosyy. Saamani ennakkotiedon vuoksi tunnen jo läheisyyttä, joka ei kenties ole vielä tässä vaiheessa sopivaa. Olemme vasta ensimmäisillä treffeillä.

Samaa on täytynyt varoa ennenkin. Tiedän aina, miten merkittävää tuttavuudesta on kyse, ennen kuin tapaamallani miehellä on siitä aavistustakaan ja ennen kuin minun itsenikään pitäisi kaiken järjen mukaan tietää. Mitä väliä yhdellä autolla sitä paitisi on?

"Ei sillä ole väliä", sanon nopeasti. "Sinulla sentään on auto. Tuntuu, että tätä nykyä kaikki losangelesilaiset kulkevat pelkästään Uberilla. Onhan se ihan kiva konsepti, mutta takapenkillä istuminen aiheuttaa minulle matkapahoinvointia."

Jake hymyilee hieman. "Voithan aina istua myös etupenkillä."

"Niin, mutten oikein välitä smalltalkista."

"Sama täällä", Jake hymähtää. "Olen siis aina epäkohtelias ja istun takapenkillä puhelimeeni uppoutuneena."

"Vaikea uskoa."

Siinä samassa oma puhelimeni alkaa värähdellä pöydällä. Vaiennan sen nopeasti ja sujautan sen laukkuuni, mutta ehdin huomata, että Hugo soittaa. Onko kello jo yhdeksän? Kaksi tuntia on lentänyt kuin siivillä.

"Pyydän laskun", Jake sanoo.

"Ei kiirettä", minä vakuutan. "Paras kaverini vain soittaa. Hän haluaa tietää, miten treffit sujuivat."

Jake vinkkaa tarjoilijalle ja kysäisee samalla: "Mitä aiot kertoa kaverillesi?"

Odotan, kunnes Jake on kääntynyt takaisin puoleeni, ennen kuin vastaan. ”Lupaava kandidaatti. Kenkäfetissi. Jatsoon.”

Jake räpäyttää hitaasti silmiään, ja tunnen, kuinka sisälläni pääsee jotain irralleen. Kun kaulakoru putoaisi. Ei niin mukava tunne oikein mukavan illan päätteeksi.

”Olen iloinen, että Kendra järjesti meille sokkotreffit”, Jake sanoo. ”Tapaan harvoin naisia, joilla on yhtä hyvä itsetuntemus kuin sinulla.”

”Mitenkä minusta tuntuu, että tuo on toisaalta kohteliaisuus minulle mutta toisaalta loukkaus naisia kohtaan.”

”Ei suinkaan”, Jake sanoo. Hän on niin vilpitön, että se ihan järkyttää. ”En vain tapaa kovin monia naisia.”

Pidätän naurua, kun tarjoilija tulee ojentamaan laskun. Jake kaijaa takataskustaan luottokortin. Minäkin kurotan kohti käsilaukuani, mutta Jake laskee kätensä kädelleni ja pysäyttää sen.

”Minä tarjoan”, hän sanoo.

Mietin, pitäisikö letkauttaa jotain. Niin minä yleensä tekisin. Vaikka että seurastani kannattaakin maksaa. Sen sijaan kuitenkin vain kiitän Jakea.

Jake saattaa minut autolleni, kaksitoista vuotta vanhalle hopeanharmaalle Audille, jonka olen ristinyt hellästi Sullivaniksi. Ostin sen aikanaan näyttelijältä, joka oli ollut pitkään mukana Foxilla pyöri-
neessä komediasarjassa ja joka muutti takaisin Kanadaan, kun sarja viimein lopetettiin.

Kävellessäni Jaken vierellä huomaa, että hän on hieman pidempi kuin alun perin luulin. Tai ehkä vaikutelma johtuu vain hänen olemuksestaan. Hänessä on tietynlaista lämpöä, joka saa hänet tuntumaan kookkaammalta tai jotenkin vaikuttavammalta. Aistin sen siitä, miten hän vetää tuolin pöydän alta tai pitää ovea auki puolestani, miten hän asettaa kätensä kevyesti ristiselälleni, kun ohi kulkeva auto pysähtyy antamaan meille tietä ja lähdemme yltämään katua.

Pääsemme parkkitolpalleni. Yö on kaunis, yhtä aikaa selkeä, lämmin ja raikas.

"No niin", sanon. "Tämä on Sullivan."

Jake katsoo autoa mietteliäästi. "Saako neitiä kutsua Sullyksi?"

"Herraa", korjaan.

Jake nostaa kädet pystyyn. "Yritin vain välttää stereotyyppisiä oletuksia."

Sitten hän nostaa toisen kätensä käsivarrelleni ja sanoo: "Haluaisin tavata sinut joskus uudestaan."

Nyökkään ja vastaan: "Se olisi mukavaa."

Jake ei epäröi vaan kumartuu suutelemaan poskeani. Hänen huulensa ovat pehmeät, mutta niinhän huulet yleensä ovat.

"Aja varovasti", hän sanoo.

"Sullivanin kaasutin on kunnossa", vakuutan.

Jake katsoo minua kärsivästi ja naurahtaa: "Hyvää yötä sitten."

Katselen, kun Jake katsoo kadulla molempiin suuntiin ennen kuin hölkkää takaisin kadun yli, jatkaa kadun kulmalle ja katoaa lopulta näkyvistä. Vasta sitten nousen autooni ja avaan laukkuni. Hugo on soittanut vielä kaksi kertaa ja lähettänyt viestin: *Treffit kai sujuivat hyvin. Olen Laurelissa. Oletko tulossa?*

Sitten otan esiin viestilapun. Vasta nyt tajuan, ettei olisi pitänyt sulloa sitä laukun pohjalle. Se olisi pitänyt säästää siistinä. Sehän on kuitenkin lajinsa viimeinen. Viesti, jota olen odottanut. Sitä ei sovi taittaa eikä rypistää.

Kaikeksi onneksi paperiarkki on säilynyt suhteellisen hyvänä. Siihen on vain tarttunut vähän myslipatukan muruja. Pyyhkäisen ne pois.

Paperilla lukee vain "Jake". Ei sen enempää eikä vähempää.

Lähdin juuri ravintolasta, kirjoitan Hugolle. Odota viisi minuuttia.

Haluan kertoa jollekulle, ja Hugo on ainoa, jolle voin kertoa. Daphne Bell on vihdoin tavannut sen oikean.

Luku 3

Hugo: kolme kuukautta

Tapasimme näyttelijäkurssilla, tai oikeastaan kurssistudion ulkopuolella. Kumpikaan meistä ei osallistunut kurssille itse. Odotin parkkipaikalla nuorta näyttelijää, joka oli hiljan kiinnitetty uuteen sarjaan tuotantoyhtiössä, jossa työskentelin niihin aikoihin. Meitä odotettiin Warnerin studiolle viidentoista minuutin päästä, ja tunti oli jo yliajalla. Tätä menoa myöhästyisimme ainakin kymmenen minuuttia.

Seisoin harjoitusstudion ovella Hollywoodissa, vaihdoin hermostuneena painoa jalalta toiselle ja vilkuilin kelloa, kun viereeni ilmestyi mies, joka näytti siltä kuin olisi tullut James Dean -elokuvan uusintaversioiden koekuvauksiin.

”Olet myöhässä”, huomautin. ”Tunti on melkein lopussa.”

Mies oli hurauttanut paikalle avo-Porschella. Auto oli pysäköity vähän miten sattuu Sullivanin viereen.

”Tulin vain hakemaan erästä kurssilaista”, mies selitti. ”En ole näyttelijä.”

Se sai minut nauramaan. Mies oli näyttelijän näköisin ihminen, jonka olin koskaan nähnyt, ja valveillaoloaikani täyttyi sentään suurimmaksi osaksi koekuvauksivideoiden tuijottamisesta.

Mies katsoi minua ja tokaisi: ”Yritän olla ottamatta itseeni.”

”Sinulla on valkoinen paita ja nahkatakki.”

Mies vilkaisi ylävartaloaan ja selvästi mietti asiaa. ”Olisit nähnyt, mitä minulla oli päälläni tätä ennen.”

Panin merkille, miten pitkä mies oli. En ole itsekään lyhyt naiseksi, selkä suorana sataseitsemänkymmentä senttiä, mutta hän oli silmiinpistävän pitkä. Hujoppi, jota katsoessa pitää kallistaa päätä kunnolla taakse.

”Entä itse?”

”Minäkään en ole näyttelijä.”

”Se nyt on selvää”, mies totesi ja hymyili. Todella näyttävät hymykuopat. ”Et selvästi arvosta sitä ammattia.”

”En minä niin sanonut.”

Miehen katse käväisi nopeasti maassa, ja sitten hän nosti sen taas suoraan silmiini. ”Se oli selvää sanomattakin. Olen muuten Hugo”, hän sanoi ja ojensi kätensä.

”Daphne.”

Hugolla oli pitkät ja viileät sormet. Etusormessa oli hopeasormus.

Silloin studion ovet lennähtivät auki ja kurssilaisia alkoi virrata ulos.

Saattamani näyttelijä, Dionte, kulki joukon kärjessä. Kaksikymmentäkaksivuotias nuorimies, jonka hymy sai minussa aikaan lievää rouva Robinson -tyyppistä kutinaa. ”Olemme myöhässä, tiedetään. Ohjaaja ei päästänyt meitä lähtemään ennen kuin kohtaus oli purkissa.”

Dionte tarttui minua käsivarresta ja lähti taluttamaan minua autolle. Ehdin kuitenkin nähdä, kuinka siro tummatukkainen nainen sujahti Hugon syleilyyn.

Niinpä tietenkäin.

Törmäsin Hugoön uudestaan viisi viikkoa myöhemmin. Siihen mennessä minusta oli jo tullut tavallaan vakiokalustoa Speiser/Sturges Acting Studiolla. Diontella ei ollut ajokorttia; hänen isänsä oli kuollut moottoripyöräonnettomuudessa, kun hän oli ollut vasta kaksitoistavuotias, eikä hän ollut koskaan halunnut opetella aja-

maan. Minun tehtävänäni oli siis noutaa hänet tunnilta joka tiistai ja torstai ja kyyditä hänet kuvauspaikalle.

Kesäkuu oli alussa, ja Los Angelesin olosuhteet alkoivat jo vaihtua farkut ja t-paita -keleistä helletoppi, shortsit ja vesipullo -helteisiin.

Kun pääsin parkkipaikalle, Hugo oli jo siellä odottamassa. Tällä kertaa hän oli saapunut paikalle sinivalkoisessa kauluspaidassa ja loafereissa. Hän muistutti nuorta George Clooneya.

En tiennyt, muistaisiko hän minua, mutta hän heilutti minulle heti, kun nousin autostani.

"Daphne, terve taas!"

"Hugohan se oli?"

Hän hymyili leveästi. "En ole edelleenkään näyttelijä. Tosin kokeilin kyllä jonkin aikaa puhua tekstiksi -sovellusta, jos se laskeetaan." Hugo näytti toista kättään. "Hermopinne rannekanavassa."

"Nykyajan vaivoja." Heilautin käsilaukun olalleni ja otin muuttaman askelen kohti studion ovea.

"Ketä tulit hakemaan?"

"Yhtä näyttelijää."

Hugoa vastaukseni hymyilytti.

"Minun täytyy viedä hänet töihin. Olen assarina CBS:llä. Poika näyttölee yhdessä draamasarjassa."

Hugo nyökkäsi. En kyseltyt, miksi hän oli paikalla. Asia vaikutti itsestään selvältä.

"Pidätkö siitä?"

"Ai näyttelijän kускаamisesta?"

Hugo naurahti yllättyneesti. "Ei, vaan siitä sarjasta."

"En ole katsonut."

Taas kerran studion ovet avautuivat. Dionte astui ulos ja oli tapan-
sa mukaan huolissaan aikataulusta. Avasin hänelle auton lukituksen ja kävelin itse perässä hitaammin. Olin juuri avaamassa kuljettajan ovea, kun näin nuoren naisen kapsahtavan Hugon kaulaan. Eri tyttö kuin viisi viikkoa sitten. Blondi tällä kertaa. Ja napakoru.

"Olemmeko myöhässä?" Dionte kysyi matkustajan paikalta.

"Joo, mutta voithan aina syyttää minua", vastasin. "Sitä varten olen olemassa. Oma myöhästelyvakuutuksesi."

Seuraavana tiistaina Hugon Porche oli siististi pysäköitynä parkkiruutuun ja Hugo itse istui nokkapellillä. Farkut, musta poolo, toinen jalka rennosti renkaan päällä ja toinen maassa.

"Ajattelitko käydä läpi koko kurssin?" kysäisin tervehdykseksi.

"Hei vain", Hugo sanoi. Hän näytti aidosti ilahtuneelta nähdesään minut, mutta toisaalta hänellä taisi vain olla sellainen perusilme. Hänen kasvonsa ovat aina eläväiset, ja niistä näkee aina selvästi, mitä hänen mielessään liikkuu. "Yritätkö vihjailla jotain?"

"Sitä vain, että kurssin naisnäyttelijät taitavat olla sinun tyyppiäsi."

Hugo vilkaisi studion ovelle ja katsoi sitten taas minua. "Tai sitten minä olen kurssin naisnäyttelijöiden tyyppiä."

"Et keksinyt tuota itse." Lukitsin auton ovet perässäni.

"Niin, varastin repliikin Jack Nicholsonilta", Hugo myönsi.

Vatsaani vihlaasi ärsyttävästi. Hugo tunsi Nancy Meyersin leffat.

"Minusta alkaa tuntua kuin olisimme vanhempia koululla odottamassa lapsia", totesin.

"Minusta taas tuntuu, että yrität väkisin tunkea minua isähahmon rooliin. Siksi toiseksi en tullut tänään ketään vastaan. Minun täytyy itse asiassa häipyä ennen kuin kurssilaiset tulevat ulos. Cassandra inhoaa minua tätä nykyä."

"Ei kai", tokaisin ilme peruslukemilla.

"Olet hassu."

"Miksi sitten tulit?"

Hugo laski toisen jalkansa alas autonrenkaan päältä ja nousi seisomaan. "No tietenkin tavatakseni sinut."

Tuhahdin ivallisesti. Hugo katsoi minua totisena.

"Älä yritä."

Hugo nyökkäsi. "Totta se on."

Hän oli todella magneettinen mies. Tumma, pitkä ja komea. Hyvin pukeutunut ja selvästi hyvin toimeentuleva. Mutta hän oli